

נולדתי בחרטום ועזבתי למצרים עם ההורים שלי. למדתי שם שנה או שנתיים. היינו אמורים להמשיך משם לאוסטרליה, אבל אמא שלי ילדה את אחותי הקטנה שלא הייתה בטפסים של האו"ם ליישוב מחדש. אז הלכנו לישראל כשהייתי בת שמונה. הלכנו ברגל. בהתחלה הסיעו אותנו במשאית שאני זוכרת שהיו בה עגבניות. כשהגענו לגבול אמרו לנו ללכת ברגל. היה פתח בגדר וחצינו. זה היה קל. חיילים מצאו אותנו וישנו שם יומיים ונתנו לנו אוכל ובגדים עברנו לכל מיני מקומות ואז היינו בשדרות כמה חודשים. ואז לקחו אותנו למקום שהיה כמו כלא ונשארנו שם שמונה חודשים. ואז הלכנו לאילת. אבא שלי הלך קודם כדי למצוא בית ועבודה. היה לנו בית, ההורים שלי עבדו, הלכנו לבית ספר. ב-2008 עזבנו לערד. אני הלכתי לבית הספר הדמוקרטי עם אח שלי. אחותי ואח שלי היו באורט ערד. התאומות הלכו שנה אחר כך לחלמיש. Life was good

ב-2012 עזבנו. זה היה קשה. ראיתי בחדשות שאנחנו צריכים ללכת. אנשים היו אומרים לי בברכה ללכת למדינה שלי. עזבנו בשלישי ביולי 2012. עזבנו ביום שלישי אם אני זוכרת נכון. ביום ראשון הלכנו לים עם טובה, הספונסר שלי, ביחד עם הבת שלה שירה. היה כיף מאוד. ביום לפני שהלכתי ארגנו הכל. אני הכי מתגעגעת בישראל לבית שלי, לדמוקרטי. למורים ולילדים. עזבנו מישראל לדרום סודן והיינו בערך חצי שנה שם. בדרום סודן לא קל בכלל. היה לנו שם הרבה מחלות, אולי כי אנחנו לא רגילים למים. הרבה חברות שלי ברחו אחר כך למצרים. היום יש להן כבר ילדים. אבא של אחת מהן נפטר.

לאוגנדה מאוד התרגשתי, רציתי מאוד ללכת כי חשבתי שזה יהיה כמו ישראל. This is bullshit. לא כיף פה בכלל. המורים פה מעצבנים, מרביצים. בבית הספר שהייתי בו קודם היו מרביצים לי כי לא הייתי רגילה לקום בארבע בבוקר. האוכל לא היה לי טעים. אני בכלל לא אוהבת להיות פה אני לא רוצה ללמוד פה יותר. לבינתיים אני בטח אשאר פה. יש הרבה הבדלים בין בית הספר פה לבית הספר בישראל, השיטה, איך שמלמדים, עד 5 לומדים, המורים, צריך להיות במדים כל היום. בישראל לא הייתי בפנימיה. אני לא חושבת שאני פליטה פה. בכלל לא. מה זה פליטה? מי שיש לו בעיות במדינה שלו, והוא צריך לברוח ולחפש הגנה וחיים טובים יותר. כשבאתי לאוגנדה לא ברחתי מדרום סודן. באתי ללמוד כאן. אמנם הייתי בסודן במלחמה, אבל באתי כדי ללמוד. זה הכל שאלה של הסיבה, אני באתי ללמוד. באתי בדרך החוקית.

פליטים זה אנשים שיש בארץ שלהם מלחמה ואז הם ברחו. ואני לא ברחתי, אני משלמת כדי להכנס לפה, יש לי דרכון, הכל חוקי. אני לא חושבת שאני פליטה. אולי כשהגענו אז ב-2013, אבל עכשיו לא. לא היה לי אז כלום. לא היה לי פספורט אין לי מסמכים, היו לי רק בגדים. עכשיו יש לי פספורט, יש לי תעודת זהות של דרום סודן, יש לי כמעט הכל.

אני כועסת על הרבה אנשים, גם מישראל וגם מפה. לפעמים אני אומרת שאם לא היינו הולכים לישראל לא היינו ככה. זה לא היה אמור להיות החיים שלי. אני לא אוהבת אוגנדה הם חוצפנים, מעצבנים. מלמדים אותנו שטויות על מחזור החיים של מקקים. זה לא מה שאני רוצה ללמוד. בגיאוגרפיה אנחנו לומדים על אמריקה ניו יורק, אני חושבת שזה לא ממש חשוב בשבילנו. זה יכול להיות ידע כללי, אבל לא צריך להתמקד בזה.

עוד עשר שנים אני אהיה בדרום סודן. אני מקווה מאוד שאעבוד. נראה לי שיהיה לי ילדים. אני רוצה ללמוד מדעי המחשב אני אוהבת מחשבים מאוד. אני רוצה לטייל בעולם. אני לא רוצה שלילדים שלי יהיו חיים כמו שלי היו. אני לא רוצה שהם ירגישו שהם פליטים. על הלוח ציירתי כלא. ציירתי את זה בגלל שאני חיה פה בבית ספר ובמערכת פה וזה כמו כלא. נמאס לי להיות במדינות שמעליבים אותי ושואמרים לי ללכת הביתה. אז אני מעדיפה להיות בדרום סודן. לפעמים אני חושבת לעזוב הכל ופשוט לחזור הביתה. אבל אני מתעלמת מהמחשבות האלה. אני עייפה מזה. מכריחים אותי בבית הספר הזה לקום מוקדם מאוד ולקרוא ספרים. זה לא יעיל. אני כל כך עייפה וכל מה שאני חושבת עליו זה ללכת לישון. וזה אפילו לא מעניין אותי. אני מרגישה כאילו אני בעונש. ולהתקלח במים קרים בשעות האלה זה לא נעים, אפילו בגשם אני צריכה להתקלח במים הקרים. חלק מהמורים פה אגרסיביים ואם לא והלך לי במשהו הם אומרים שאני מבזבזת את שכר הלימוד שלי.